

ХАУЪРД ЛЪВКРАФТ НЕЩОТО НА ПРАГА

Превод от английски: Адриан Лазаровски, 2013

chitanka.info

I

Вярно е, че изстрелях шест куршума в главата на най-добрия си приятел, ала въпреки това се надявам чрез тези показания да докажа, че не аз съм неговият убиец. Вероятно в началото ще бъда сметнат за умопобъркан — за обезумял дори повече от човека, когото застрелях в стаята му в Аркхамската психиатрия. По-късно обаче някои от читателите ми ще претеглят всяко показание, ще го съпоставят с общоизвестните факти и ще се запитат дали всъщност бих могъл да направя нещо различно от онова, което сторих в действителност, след като се сблъсках с този кошмар — с това нещо на прага.

Може да се каже, че до момента на злокобната среща върху верандата на собствения ми дом и аз смятах всички тези разкази, подтикнали ме в крайна сметка към решителни действия, за бълнуване на безумец. Дори сега продължавам да си задавам въпроса, дали не съм бил въведен в заблуждение — и дали наистина не съм луд, в края на краищата. Не зная, но около мен се носят какви ли не странни слухове за Едуард и Ейзенат Дерби и даже нашата флегматична и безпристрастна полиция се озова в задънена улица, без да може да намери обяснение за онова последно кошмарно посещение. Естествено, те предприеха — а и досега продължават да предприемат — жалки усилия да създадат някаква правдоподобна теория или версия, според която всичко се обяснява само с гнусна шега предупреждение, скалпена от отмъстителните уволнени слуги, макар в дълбините на душата си да са убедени, че истината представлява нещо много по-злоещо и невероятно.

И така — повтарям, че не съм убил Едуард Дерби. По-скоро отмъстих за живота му и по този начин предпазих Земята от ужас, чието оцеляване би могло да има чудовищни последствия за цялото човечество. Сега зная, че в непосредствена близост до реалните места, по които всекидневно стъпваме, съществуват мрачни зони на непрогледна черна сянка и от време на време някоя дяволска душа протяга към нас своите злоещи пръсти. Когато нещо подобно се

случи, човекът, на когото това му е известно, трябва веднага да нанесе решителен удар, без да губи време в размишления върху евентуалните последици.

Няма да е пресилено, ако кажа, че познавах Едуард Пикман Дерби, откакто се е родил. Осем години по-млад от мен, той от съвсем малък се отличаваше с преждевременно развит ум, което ни позволяваше да имаме много общи интереси, въпреки че Еди беше само на осем години, а аз — на шестнайсет. Той бе най-феноменалното и надарено дете, което съм виждал някога през живота си. Едва на седемгодишна възраст вече пишеше своите мрачни, меланхолични и фантастични стихотворения, които изумяваха както мен, така и неговите учители. Вероятно именно индивидуалното му образование, както и уединеният, до голяма степен изнежен, начин на живот са обусловили преждевременното му съзряване. Единствено дете в семейството, Еди беше извънредно слаб физически по рождение — нещо, което силно тревожеше родителите му и те дори за миг не отделяха поглед от него. Никога не му разрешаваха да напуска дома си без бавачка и той рядко имаше възможността да си играе с другите деца свободно и безгрижно. Всичко това, без съмнение, се е отразило върху личността на момчето, формирайки таен вътрешен живот у него и превръщайки въображението му в единствения възможен път към свободата.

Във всяко отношение ранните му познания се отличаваха с поразителна дълбочина, а свободният му и лек маниер на писане ме пленяваше въпреки по-голямата ми възраст. Някъде по онова време пробудих у себе си склонността към по-гротескно изкуство и открих в лицето на това момче рядко сходна душа. Освен нашата обща любов към тайнственото и загадъчното, и двамата бяхме запленили от постепенно разрушаващия се и донякъде плашещ град, в който живеехме — оплетения във вещерски клетви и страшни легенди Аркхам, чиито изгнили двускатни покриви и порутени грегориански балюстради от векове се извисяваха над мътните, шептящи забравени тайни води на Мискатоник.

Времето минаваше — аз се насочих към архитектурата и поради тази причина се отказах от ранното си желание да илюстрирам книгата с демонични поеми на Едуард, ала приятелството ни не беше намалало и на йота. Необичайният поетически гений на Дерби се разгръщаше с

все по-голяма сила и на осемнайсетгодишна възраст той предизвика истинска сензация сред кръговете на местната интелигенция, издавайки събраните си зловещи стихотворения под заглавието „Азатхот и други кошмари“. Едуард водеше редовна кореспонденция с печално известния поет, последовател на Шарл Бодлер^[1], Джъстин Джофри, който написа знаменитата творба „Хората от монолита“ и впоследствие умря в нечовешки мъки в една психиатрия през 1926 година, след като посетил някакво зловещо унгарско селце, около което витаеше мрачен ореол.

Ала що се отнася до въпросите на прагматизма и самоувереността, Дерби проявяваше забележителна изостаналост и безразличие. Това явно бе предопределено от изнеженото му възпитание и затворническият начин на живот. Здравословното му състояние се беше подобрило до известна степен, но наслоените от ранната детска възраст навици, дело на прекалено грижовните му родители, се бяха вкоренили дълбоко в него. Ето защо той никога не пътуваше сам, не взимаше самостоятелни решения и не беше в състояние да поема никаква отговорност. Твърде скоро на всички ни стана ясно, че не е създаден за борба на деловото или професионалното поприще, но тъй като семейството му се радваше на значително състояние, това не доведе до никаква трагедия.

Пораствайки с годините, той бе успял да съхрани доста от момчешката си външност. Светлокос и синеок, Едуард имаше свежото, миловидно лице на дете, а мустачките, които упорито се опитваше да си пусне, се забелязваха едва при внимателен поглед. Имаше нежен и лек глас, а лишеният от изпитания живот бе придал на облика му сходство с някое херувимче, премахвайки и най-малкия намек за преждевременно настъпилата зрялост. Беше доста висок, което в съчетание с приятната външност би го направило галантен кавалер, ако не му пречеше неговата стеснителност, до голяма степен обусловила влечението му към книгите.

Всяко лято родителите на Дерби го водеха в чужбина и той със завидна лекота усвояваше различните аспекти на европейското мислене и начин на живот. Неговият изразен в духа на Едгар Алън По талант все повече се устремяваше към декаданса, докато другите му художествени склонности и стремежи си оставаха в полуразвито

състояние. В тези дни ние с него дълго обсъждахме най-различни теми, засягащи изкуството, литературата и историята.

Колкото до мен, аз завърших Харвард, след което продължих обучението си в бостънското архитектурно бюро, ожених се и най-накрая се завърнах в родния Аркхам, където се заех да практикувам професията си. Настаних се в старата ни семейна къща, разположена на Солтънстол Стрийт, която беше изцяло на мое разположение, тъй като баща ми се бе преместил във Флорида поради здравословни проблеми. Едуард ме посещаваше почти всяка вечер и с времето аз започнах да го възприемам като член на домакинството ни. Той имаше особени маниери на звънене или потропване по вратата, което се превърна в негов своеобразен кодиран сигнал; ето защо всяка вечер аз се ослушвах за познатите три кратки похлопвания, последвани — след кратка пауза — от още две. Моя милост също, макар и доста рядко, посещаваше неговия дом, където всеки път следях не без завист как библиотеката му непрекъснато се увеличаваше с всякакви редки и тайнствени книги.

Дерби завърши университета „Мискатоник“ в Аркхам, тъй като родителите му не го пуснаха да учи в друг град. Постъпил в него на шестнайсетгодишна възраст, той за три години завърши обучението си в курса по английска и френска литература, получавайки отлични оценки по всички предмети, с изключение на математиката и естествените науки. С другите студенти почти не общуваше, макар и не без завист да поглеждаше към техните предизвикателни „бохемски“ облекла, опитвайки се да копира „острия“ им език, безсмислената иронична поза и съмнителния маниер на поведение.

Това, в което преуспя всъщност, беше, че стана искрен привърженик и усърден изследовател на всевъзможните тайни магически знания, с богатството от които библиотеката на университета винаги е била прочута и досега си остава ненадмината. От детинство увлечен по фантастичното, странното и необичайното, с течение на времето Едуард се гмурна дълбоко в изучаването на различните руни и загадки, дошли до нас от легендарното минало и сякаш специално замислени да озадачават бъдещите поколения. Той се потапяше в такива редки и тайнствени заглавия като плашещата „Книга на Ейбон“, „Неизречени култове“ на Фон Юнц, както и в забранения „Некрономикон“, плод на безумния арабин Абдул

Алхазред. На своите родители обаче Дерби нито веднъж не спомена, че някога изобщо е докосвал такива тонове. Той бе на двацет години, когато се роди моето единствено дете, и навярно му беше приятно, че го кръстих Едуард Дерби Ъптон в негова чест.

На двацет и пет Едуард вече бе смайващо ерудиран в своята област от знания, а и доста среди го уважаваха като обещаващ поет и фантаст, макар че явната липса на контакти с живи хора отчасти забавяше литературното му развитие, защото придаваше на творбите му малко изкуствен и книжен характер. Аз бях неговият най-близък приятел и го смятах за неизчерпаем източник на интересни теоретични теми, докато той се обръщаше към мен за съвети по всички въпроси, с които не желаше да занимава родителите си. Едуард почти винаги беше сам — и не толкова защото съзнателно търсеше уединението, колкото заради своята стеснителност, инертност и предозирано родителско покровителство. В обществото се появяваше крайно рядко, и то винаги на повърхностно ниво. Когато започна войната, той бе освободен от военна служба заради крехкото си здраве, а мен ме пратиха в Платсбърг за изпълняване на поръчения, но така и не попаднах в театъра на бойните действия.

Изминаха още няколко години. Майката на Едуард почина, когато той беше на трийсет и четири години, след което в продължение на няколко месеца Дерби страдаше от някакъв странен психически недъг. Баща му го заведе на лечение в Европа, където му се удаде съществено да подобри здравословното състояние на сина си. Оттогава Едуард често изпадаше в състояние на подчертано оживление и веселие, сякаш радвайки се на частичното бягство от някаква невидима заплаха. Въпреки своята напълно зряла възраст, започна да общува с повече „прогресивно мислещи“ млади хора, а веднъж дори се оказа замесен в една тъмна и разюздана история, след което трябваше да заплати крупна сума, която му дадох назаем, за да запази в тайна от баща си участието си в тази работа. В университета тогава се носеха доста зловещи слухове за някои от тези тайни групировки, шушукаше се за черна магия и даже за още по-невероятни и непостижими неща.

[1] Шарл Бодлер (1821–1867) — френски поет, предвестник на символизма и модернизма, автор на стихосбирката „Цветя на злото“ (1857) — Б.пр. ↑

II

Едуард беше на трийсет и осем години, когато срещна Ейзенат Уейт. Тогава, по моя преценка, тя бе на дваайсет и три и посещаваше специален курс по средновековна метафизика в университета „Мискатоник“. Дъщерята на един приятел я беше срещала преди — в училището „Хол“ в Кингспорт, — обаче гледаше да се държи настрана от нея заради странната ѝ репутация. Ейзенат бе тъмнокосо миньонче, което щеше да бъде доста хубавичко, ако нямаше тъй изпъкнали очи. Изобщо нещо в нейния облик сякаш отблъскваше и отчуждаваше почувствителните хора. Основната причина обаче, поради която повечето младежи страняха от Ейзенат, се криеше в произхода ѝ. Родословието ѝ отвеждаше към инсмутсчаните Уейт, а в съзнанието на мнозина още бяха живи мрачните легенди за прокълнатия, почти обезлюден Инсмут и неговите обитатели. Мълвата говореше за някакви нечисти сделки, сключени от жителите му през 1850 година, както и за странните „не съвсем човешки“ черти на древните семейства от запустялото пристанище. Само старите янки биха могли да измислят такава легенда — един Бог знае колко пъти са я разказвали на разтрепераните си слушатели, шепнейки тайнствено в мрака.

Личната история на Ейзенат се помрачаваше и от обстоятелството, че тя беше дъщеря на Ефраим Уейт и жената, за която той се бе венчал на доста преклонна възраст. Никой не познаваше съпругата му, която постоянно носеше воал и никога не разкриваше лицето си пред хората. Ефраим живееше в Инсмут — в една порутена постройка на Уошингтън Стрийт — и малцината, които бяха успели да зърнат това място (трябва да спомена, че жителите на Аркхам посещават Инсмут много рядко и само при крайна необходимост), твърдяха, че мансардните им прозорци били заковани с дъски и нощем оттам се чували доста странни звуци. В годините на своята младост Ефраим бил изключително способен младеж, отдаден на окултните науки и магията, и слуховете уверяваха, че можел да предизвика по свое желание морска буря или напроотив — да усмири стихията. Аз

самият го бях виждал веднъж или два пъти — когато той пристигаше в Аркхам, за да се запознае със съдържанието на някои забранени книги в университетската библиотека, — и трябва да призная, че вълчето му мрачно лице, опасано от прошарена сива брада, неизменно ми вдъхваше дълбоко отвращение. Той умря при доста загадъчни обстоятелства, като преди това окончателно бе изгубил разсъдък си. Скоро след кончината на бащата, дъщерята — по волята на покойния определена за формален опекун на оставеното от него наследство — постъпи в училището „Хол“. Хората отбелязваха, че Ейзенат, също като покойния си родител навремето, се отличавала с ненаситна, дори патологична жажда за знания, и понякога изглеждала направо отвратително.

Когато слуховете за евентуалното обвързване на Едуард и Ейзенат станаха тема за обсъждане, един мой приятел — същият, чиято дъщеря бе учила с нея в училището „Хол“ — ми съобщи доста интересни неща по отношение на Ейзенат. Тя се вживявала в ролята на вещица сред съучениците си и наистина можела да прави някои невероятни работи. Умеела да предизвиква бури, ала повечето ѝ съученици отдавали това по-скоро на особената ѝ дарба да предсказва времето. Всички животни се отнасяли с неприязън към нея и тя била в състояние да накара което и да е куче да започне да лае с определени движения на дясната си ръка. От време на време демонстрирала твърде странни за такова младо момиче познания в най-различни сфери и обичала да плаши съучениците си чрез някакви странни погледи — всичко това, изглежда, ѝ доставяло неимоверно удоволствие.

Ала най-необичайни, за жалост, бяха потвърдените от многочислени свидетели примери за оказването от нея въздействие върху различни хора — ето защо не след дълго никой вече не таеше съмнения относно това, че Ейзенат е роден хипнотизатор. Съсредоточено вирайки се в един или друг колега-студент, тя често създавала у последния усещането за промяна на личността. Подложените на това въздействие съобщаваха, че тази самонадеяна магьосница като че ли мигновено разменяла с тях тялото си, така че те получавали възможността да погледнат сякаш отстрани към собственото си, вече бивше, тяло, което на свой ред се виждало в тях с блестящи зловещи очи. Ейзенат често изказвала съвършено налудничави и разюздани теории относно природата на съзнанието и

неговата независимост от физическата рамка на тялото — или поне от протичащите в тази телесна обвивка жизнени процеси. Върховна ярост пробуждало в нея обстоятелството, че се е родила момиче, а не мъж, понеже вярвала, че мъжкият мозък притежава уникални и мощни сили, чрез които бил способен да управлява космическата енергия. Ако била мъж, по думите ѝ, нямало само да се сравнява, но и щяла отдавна да надмине баща си в обладаването на неведоми знания и умения.

Едуард се запознал с Ейзенат на едно събиране на младежката „интелигенция“, което се състояло в стаята на един от студентите, и на следващия ден, когато дойде при мен, не беше в състояние да говори за нищо друго. Той я намираще за изключително интелигентна и ерудирана и беше във възторг както от разнообразните ѝ интереси, така и от външността ѝ. Аз самият никога по-рано не бях виждал Ейзенат и подробното описание на облика ѝ ми направи доста смътно впечатление, ала не мога да кажа, че нямах представа коя е. Вътрешно съжалявах, че Дерби е хлътнал до такава степен по нея, обаче не посмях да го разубеждавам, тъй като знаех, че подобно нещо само ще разпали още повече страстите му. Пред баща си, естествено, той дори и дума не пророни за новата си позната.

В следващите няколко седмици името на Ейзенат изобщо не слизаше от устата на Едуард. Вече и другите бяха започнали да забелязват явните признаци на неговите бурно разцъфтели амурни чувства; при това всички бяха на мнение, че поведението на Дерби никак не подходеше нито на възрастта му, нито на предишните му привички, а и отстрани изглеждаше крайно нелепо, че се влачеше подир това екстравагантно „божество“. Впрочем въпреки ленивия и уседнал начин на живот, Едуард беше доста запазен — коремът му едва-едва изпъкваше, а лицето му бе напълно лишено от бръчки. Докато Ейзенат, от друга страна, изглеждаше преждевременно състарена заради гъстата мрежа от гънчици, обрамчили очите ѝ — явно следствие от особената интензивност на нейните опити и експерименти, изискващи максимална съсредоточеност и сила на волята.

Някъде по това време Едуард се отби у нас с приятелката си и още в първите минути разбрах, че чувствата му към нея явно са

взаимни. Тя не отлепяше очи от него, с почти хищнически поглед следеше всяко движение и жест на кавалера си и на мен веднага ми стана ясно, че двамата са се привързали не на шега един към друг. Скоро след това ме навести самият господин Дерби, когото аз винаги съм уважавал и ценил високо. Той беше чул някакви слухове за новото приятелство на сина си, а и бе узнал допълнителни подробности за случилото се от самия Едуард. Момчето, както ми каза старият Дерби, възнамерявало да се ожени за Ейзенат и даже започнало да търси подходящ дом за тях двамата в предградията на Аркхам. Знаейки за големия авторитет, с който се ползвах пред сина му, бащата искаше да разбере не съм ли в състояние да възпрепятствам по някакъв начин това порочно намерение, в отговор на което аз, уви, изказах искрените си съмнения. Поясних своята позиция с това, че тук ставаше въпрос не толкова за слабата воля на Едуард, колкото за твърдите намерения на самата Ейзенат. Вечното дете бе сменило зависимостта от родителите си с подчинението на нов, по-силен образ и надали можеше да се направи нещо по въпроса.

Бракосъчетанието се състоя месец по-късно — по настояване на невестата те бяха венчани от мирови съдия. Господин Дерби се вслуша в съвета ми да не издига никакви пречки пред сина си и той самият, съпругата ми, синът ми и, разбира се, моя милост присъствахме на кратката церемония. Сред останалите поканени имаше неколцина младежи, с които девойката бе учила заедно в колежа. С парите, завещани от баща ѝ, Ейзенат бе купила старата къща на края на Хай Стрийт, където младоженците се настаниха, след като направиха кратка разходка до Инсмут, откъдето докараха трима слуги, книги и някои стари мебели. Явно решението да останат в Аркхам, а не в Инсмут, бе продиктувано не толкова от интересите на Едуард и баща му да бъдат близо до колежа, библиотеката и просветеното общество, колкото от някои лични съображения на Ейзенат.

Когато Едуард ме посети след края на медения си месец, ми се стори леко променен. Ейзенат го бе накарала да си обръсне мустаците, но работата не се състоеше само в това. Той изглеждаше значително по-сдържан и замислен, а традиционната му момчешка инатливост се бе сменила със затаена тъга, дори печал. Даже не можах веднага да определя дали тази промяна ми харесва или не. Едно нещо обаче можеше да се каже със сигурност — сега повече от всякога приличаше

на нормален възрастен човек. Вероятно женитбата му е оказала положително въздействие, казах си аз, след което се запитах възможно ли е смяната на субекта на зависимост да положи началото на пълната ѝ неутрализация, което в крайна сметка да доведе до съзнателна независимост. Онази вечер той дойде вкъщи сам — Ейзенат била много заета с донесените от Инсмут (Дерби потръпна, споменавайки това име) голям брой книги и всевъзможни прибори за изследвания, и активно се занимавала с префасонирането на новото им жилище.

Нейният дом — в онзи град — бил доста неприятно място, макар че от някои предмети в него научил изненадващи неща. Имал невероятен напредък в областта на езотеричните знания под вещите напътствия на Ейзенат. Някои от предложените от нея експерименти се оказали твърде смели и радикални — не се чувствал в правото си да ги разкрие, ала безрезервно се доверявал на нейните намерения и сили. Тримата слуги се оказали доста странни хора — изключително стара семейна двойка, работила още у Ефраим, когото, заедно с майката на Ейзенат, често споменавали в речта си, и мургава млада девойка с явни аномалии във външността, от която постоянно се излъчвала натрапчива миризма на риба.

III

През следващите две години нашите срещи ставаха все по-редки и понякога минаваха няколко месеца, преди да чуя познатата комбинация от три плюс две похлопвания. Когато Едуард все пак си спомняше за мен или обратното — аз си спомнях за него и му отивах на гости (което, трябва да призная, също се случваше доста рядко), той имаше все по-малко желание да разговаряме на любимите си теми. С голяма неохота обсъждаше тематиката на окултните си изследвания, разказите за които често имаха повърхностен и фрагментарен характер, и предпочиташе изобщо да не говори за жена си. Трябва да отбележа, че тя бе остаряла значително след сватбата и последния път, когато я видях, ми се стори доста по-възрастна от своя съпруг. На лицето ѝ сякаш завинаги се бе отпечатало изражението на подчертана крайна загриженост, а външният ѝ облик бе станал още по-отблъскващ, макар че съм затруднен да кажа кое именно извикваше у мен подобни отрицателни емоции. Жена ми и синът ми също бяха забелязали това, ето защо престаняхме да я каним у нас — за което, както ми призна Едуард в един от моментите си на момчешка откровеност, тя ни била безмерно признателна. От време на време семейство Дерби заминаваха нанякъде — може би в Европа, макар че Едуард веднъж ми намекна, че посещавали и далеч по-затънтени и мрачни кътчета на планетата.

Горе-долу година след сватбата хората започнаха да говорят за промените, настъпили у Едуард Дерби. Поначало тези шушукания имаха много несериозен характер, тъй като промяната беше чисто психологическа, но в тях се откриваха и редица интересни моменти. От време на време в изражението на Едуард и в неговите постъпки започна да се открива нещо коренно противоположно на вялата му, изнежена натура. Например, ако преди изобщо не умееше да управлява автомобил, то сега хората го виждаха как влиза или излиза от двора си, седнал зад волана на мощния „Пакард“ на Ейзенат. По градските улици младият Дерби умело лавирал между всевъзможните препятствия,

демонстрирайки завиден шофьорски майсторлък — нещо, което изобщо не се вписваше в предишния му стил на живот. В подобни случаи той или се завръщал от пътуване, или тъкмо започвал ново; каква била целта на тези пътувания обаче никой не можеше да каже. Това, на което хората бяха обърнали внимание, беше, че често се движел по пътя, водещ към Инсмут.

Колкото и да е странно, тези метаморфози не правеха благоприятно впечатление на хората. По думите на виделите го минавачи в такива моменти Едуард приличал много на своята жена или на стария Ефраим Уейт, но не бива да се пренебрегва фактът, че тези моменти са изглеждали неестествено именно защото са били твърде редки. Понякога — обикновено няколко часа след заминаването си — хората забелязвали как той се прибирал у дома, апатично разположил се на задната седалка, докато зад волана седял непознат и явно нает шофьор или механик. В същото време поведението му на улицата се отличавало с предишната нерешителност, при което неговата незряла, почти детска безотговорност се набивала още повече на очи. На фона на остарялото лице на Ейзенат, това на Едуард — с редки изключения, когато на лика му се изписвало изражение на печал или дълбока замисленост — придобивало все по-отпуснати черти, подчертавайки с още по-голяма сила неговата инфантилна безотговорност към всичко произтичащо. Всичко това, естествено, немалко ме обезкуражаваше. Междувременно съпрузите все повече се отделяха от веселата университетска общност, но не толкова поради нежеланието си за контакти с нея, колкото заради същността на последните им опити и изследвания, които шокирали дори най-безчувствените и цинични техни сподвижници.

Някъде на третата година от сватбата Едуард започна да ми намеква смътно за появилите се у него страх и чувство на растяща неудовлетвореност. В неговите изказвания взеха да се прокрадват реплики от рода на „всичко това отиде твърде далеч“ или пък изведнъж ми заявяваше с тайнствен глас, че му е необходимо „отново да намери своята личност“. До известно време не обръщах внимание на подобни забележки, ала после започнах внимателно да го разпитвам, спомняйки си думите на дъщерята на моя приятел за хипнотичното въздействие на Ейзенат върху другите момичета от училището — случаите, когато на човек му се струвало, че се намира в нейното тяло, гледайки сякаш

отстрани към самия себе си. В момента, в който засегнех подобни теми, Едуард сякаш изведнъж се събуждаше, започваше да ми благодари и дори веднъж измърмори, че по-късно трябва да поговори с мен за много неща.

Скоро след това почина старият господин Дерби — трябва да призная, че изпитах немалко облекчение, чувайки тази новина, понеже знаех колко силно се тревожеше той за сина си напоследък. Върху самия Едуард това събитие произведе доста потискащ ефект, макар и да не предизвика никаква явна дезорганизация в поведението му. След женитбата си той почти не беше контактувал с баща си, понеже Ейзенат бе съсредоточила към себе си цялото му внимание. Някои го нарекоха груб, безсърдечен и равнодушен към бащината смърт — особено след като автомобилните му пътувания зачестиха. Сега у него възникна желанието да се преместят в старата семейна къща, обаче Ейзенат настояваше да продължат да живеят в нейния дом, в който тя, изглежда, доста добре се бе устроила.

Не мина много време от кончината на стария господин Дерби и моята жена научи от една приятелка — вероятно от онези, които все още поддържали някакви връзки с Дерби — поразителна новина. Тази жена вървяла към тяхната къща на Хай Стрийт, за да поговори за нещо със семейството, когато от двора на старата сграда внезапно изскочила колата на Едуард — самият той седял зад волана, на лицето му бил изписан рядко самонадеян вид, а на устните му танцувала ехидна усмивка. Когато жената позвънила на вратата, ѝ отворила вонящата на риба слугиня, съобщавайки ѝ, че стопанката не е у дома. На тръгване тя се обърнала към къщата и за миг зърнала в един от прозорците на библиотеката някакво лице, което побързало да се отдръпне от прозореца. Изразът на това лице не се поддавал на описание, но доколкото можела да го определи, представлявал нещо като смесица от болка, песимизъм и горчива безнадеждност. Колкото и невероятно да звучи, жената била уверена, че е видяла лицето на отсъстващата в този момент Ейзенат, но без присъщата ѝ маска на тържествуваща властност; същевременно би могла да се закълне, че виращите се в нея печални, отнесени очи принадлежали не на кого да е, а на самия Едуард Дерби.

Скоро след това Едуард започна да ме посещава много по-често, а загадъчните му намеци взеха да придобиват по-конкретно

съдържание. В това, което разказваше, беше невъзможно да се повярва, дори и в нашия обгърнат от древни легенди град Аркхам; той обаче говореше за работата и откритията си с такива жар и убеденост, че неволно изпитах безпокойство за психическото му здраве. Разправяше ми за зловещи срещи на пусти места, за циклопови руини в сърцето на мейнските лесове, откъдето започвали стръмните стъпала, водещи надолу в тайнствените бездни, за обърканите пътеки, чрез които човек се озовавал през невидими стени в други пространства и епохи, както и за чудовищните смени на личността, позволяващи да се изследват отдалечени и забранени места в други, намиращи се извън пространствено-времевия континуум територии.

Едуард подкрепяше безумните си доводи, показвайки ми най-различни предмети, които напълно ме стъписаха — неуловимо оцветени и незнайно от какъв материал изработени обекти, нищо подобно на които не бях виждал преди, чиито причудливи извивки и повърхности служеха на неизвестни цели и се подчиняваха на неизвестна геометрия. Тези неща, казваше той, дошли „отвън“ и само жена му знаела как да се отърве от тях. Понякога — но винаги с изплашен и двусмислен шепот — той започваше да разказва за стария Ефраим Уейт, когото, макар и рядко, беше виждал в библиотеката преди доста време. Тези намеци имаха твърде неясен и смътен характер, ала през цялото време се въртяха около някакви ужасяващи съмнения и подозрения, че старият вещер всъщност изобщо не е мъртъв — нито в духовен, нито във физически смисъл.

От време на време Дерби неочаквано прекъсваше потока на своите откровения и тогава неволно се замислях над невероятната възможност Ейзенат да слуша от разстояние неговата реч и посредством неведома телепатична връзка внезапно да я прекратява — бях чувал, че е правила нещо подобно в училището „Хол“. Тази жена без съмнение се е досещала за нещата, които Едуард ми споделяше, защото с времето започна да съкращава както количеството, така и продължителността на нашите срещи. Той с все по-големи усилия се мъчеше да изнамери поводи да ме види или пък се правеше, че отива съвсем другаде; въпреки това някаква невидима сила неочаквано възпрепятстваше пътуването му или го караше да забрави за известно време накъде е тръгнал. Обикновено идваше при мен, когато Ейзенат отсъстваше от къщи — когато тя, както се изрази веднъж самият

Едуард, се отправяше „някъде далеч в собственото си тяло“. За нея не беше особено трудно да разбере за нашите срещи — слугите непрестанно следяха излизанията и прибиранията на Едуард, — ала изглежда си мислеше, че на този етап е още рано за по-решителни мерки.

IV

Дерби беше женен вече над три години, когато в един августовски ден получих телеграма от Мейн. Не го бях виждал от два месеца, но бях подочул, че бил заминал „по работа“. Изглежда Ейзенат също пътуваше с него, макар че любопитните съседи бяха забелязали зад плътно спуснатите щори на втория етаж движение на някакъв тъмен силует. Те не пропускаха да забележат и какви покупки правят в магазините слугите на семейството. И ето че сега получих телеграма от началника на полицията в градчето Чесанкук, в която ми съобщаваше, че в участъка му се намира овалян в кал и мръсотия безумец, който с неистови вопли избягал от гората и започнал да моли за помощ и спасение. Както се изясни, това се оказа самият Едуард — по някакъв начин той успял да си спомни името и адреса си.

Чесанкук е разположен в непосредствена близост до дълбокия, див и съвсем слабо изследван горски масив на щата Мейн, поради което успях да пропиляя цял ден, лъкатушейки по изолирани пътища и провирайки се из фантастични дъбрави, докато се добера дотам с колата си. Намерих Дерби в местната ферма, а състоянието му беше нещо средно между буйството и апатията. Веднага ме позна и започна да излива към мен нескончаем поток от безсмислени и неразбираеми фрази.

— Дан — за Бога! Ямата на шаготите! Шест хиляди стъпала надолу... най-отвратителното от най-отвратителните неща... Никога не бих й позволил да ме отведе, но после се намерих там... Йа! Шаб-Ниггурат! Сянката се появи над олтара, а имаше петстотин други, които виеха... Онова с качулката повтаряше: „Камог! Камог!“ — това бе тайното име на стария Ефраим в сборището... Аз бях там, където тя бе обещала, че няма в никакъв случай да ме заведе... Една минута преди това стоях заключен в библиотеката, а после изведнъж се озовах там, където тя бе отишла с тялото ми — в това място на най-страшното светотатство, в нечестивата яма, където започват черните владения, а на портите има страж... Видях един шагот — той промени формата си

— не мога да издържа това — ще я убия, ако някога пак ме прати там — ще убия това изчадие — нея, него... Ще го убия! Ще го убия със собствените си ръце!

Отне ми повече от час, за да го успокоя, и в крайна сметка той се посъвзе. На следващия ден му купих чисти дрехи от градчето и се отправихме заедно към Аркхам. Пристъпът на истерия бе преминал; Едуард предпочиташе да мълчи, макар че когато минахме през Огъста, започна да мърмори нещо под носа си, сякаш гледката на града събуди у него неприятни спомени. Беше съвършено ясно, че не иска да си ходи у дома, а отчитайки тези фантастични представи, които хранеше относно жена си — представи, възникнали най-вероятно от някой хипнотичен сеанс, — реших, че ще му се отрази добре да поживее за определен период от време на друго място. Сметнах, че за няколко седмици ще мога сам да се грижа за него, без значение какви търкания щяха да възникнат с Ейзенат. По-късно бих могъл да му помогна да получи развод, защото вече не таях и най-малките съмнения, че този брак го убива. Когато отново излязохме сред открита местност, мърморенето на Едуард секна изведнъж и той тихо задряма на предната седалка.

По-късно вечерта, когато минавахме през Портланд, Дерби отново взе да си мърмори нещо, но този път къде-къде по-ясно и аз чух абсолютно откачени дрънканици по повод жена му. Нямаше никакво съмнение, че тя му действа доста негативно на нервите, защото той бе съчинил и се зае да ми разказва цял куп очевидни небивалици по неин адрес. Излизаше, че случилото се с него напоследък е само един епизод от дълга серия аналогични събития. Ейзенат сякаш постепенно го обсебвала и Едуард се страхувал, че един ден ще го завладее напълно. Тя редовно отнемала тялото му и пътешествала с него из най-невероятни места, а той самият оставал в нейното тяло, заключен в библиотеката на втория етаж. По думите му обаче още не й се удавало да го удържа за дълго време, затова понякога внезапно бивал засмукван в собственото си тяло, намиращо се на някакви отдалечени, пусти и вероятно неизвестни места. В редица случаи подобни опити се оказвали безрезултатни, но повечето пъти успявала да извърши промяната — в резултат на това той се оказвал в такова затруднено положение, в каквото го бях заварил днес. Често му се налагало дълго

да търси обратния път към дома, помолвайки някой от местните хора да кара колата вместо него (когато я откриел, естествено).

Най-лошото било, че всеки следващ път Ейзенат го обсебвала за все по-дълго и по-дълго време. Тя искала да бъде мъж — ето защо се била прилепила към Едуард. Тази жена сякаш инстинктивно долавяла у него съчетанието от добре организиран интелект и слаба воля. Някой ден щяла да го измести напълно от телесната му обвивка и да изчезне в неговото тяло — да изчезне, за да се превърне в голям черен магьосник като баща си, докато самият Едуард щял да бъде заключен за цял живот в този женски облик, който даже не би могъл да се нарече човешки.

Да, сега той знаел за съществуването на чуждата, инсмутска кръв. Преди много-много години жителите на Инсмут сключили страховита сделка с някакви същества от морето — било ужасно... Старият Ефраим знаел за тази тайна и когато остарял, извършил нещо чудовищно, за да остане жив — да живее вечно, — а Ейзенат щяла да го последва, тъй като бил проведен още един успешен експеримент.

Докато Дерби ми говореше всичко това, аз се обръщах към него от време на време и се вирах внимателно в лицето му, опитвайки се да разбера доколко е вярно моето предишно, макар и повърхностно умозаключение. Колкото и парадоксално да звучи, сега той ми изглеждаше в по-добра форма от обичайно — видът му беше порешителен, от него се излъчваше зрялост, като не се усещаше дори и намек от онези умора и вялост, следствие на неговите предишни навици. Създаваше се впечатлението, че за първи път през своя изнежен живот се чувстваше наистина активен, борбен и опитен човек, и си помислих, че неведомата за мен тъмна сила на Ейзенат навярно е спомогнала по някакъв начин животът му да стане по-напрегнат и раздвижен. Въпреки това разсъдъкът на Едуард в този момент се намираще в състояние, достойно за съжаление — той бърбореше безспир за всевъзможни дивотии и явно преувеличаваше, говорейки за жена си, черната магия, стария Ефраим и някакви откровения, които по неговите думи щели да убедят дори и мен. Повтаряше ми имена, които бях срещал по страниците на забранени книги, и веднъж или два пъти наистина ме накара да потръпна от определената логическа последователност и убедителната митологична обосновка на неговото на пръв поглед несвързано бръщолевене. Накрая Дерби направи дълга

пауза, като че ли опитвайки се да събере смелост за някакво окончателно и страшно разкритие.

— Дан, Дан, не си ли го спомняш — дивият поглед и невчесаната брада, която така и не побеля?!

Той се вгледа в мен веднъж и оттогава не мога да забравя този поглед.

— Сега тя ме гледа така. И аз знам защо! Ефраим бе открил това в „Некрономикон“ — формулата! Още не се осмелявам да ти кажа страницата, но когато го сторя, ще прочетеш и ще проумееш всичко. Тогава ще разбереш с какво съм се сблъскал. Отново, отново, отново и отново — от тяло към тяло — той иска да живее вечно. Сиянието на живота — той знае как да разкъса връзките... то може да продължи да блещука за известно време, дори и след като тялото е мъртво. Ще ти намекна за някои неща и навярно сам ще се досетиш. Слушай, Дан, знаеш ли защо жена ми винаги с такъв труд пише със своя наклонен на другата страна почерк? Виждал ли си някога записки, дело на стария Ефраим? Искаш ли да узнаеш защо се разтрепервам винаги когато видя някои бележки, които Ейзенат набързо е нахвърляла? Ейзенат — има ли изобщо такъв човек? Откъде тръгнаха догадките, че в стомаха на Ефраим след смъртта му уж била открита отрова? Защо съседите — семейство Гилман — шептят как е крещял, досущ уплашено дете, когато полудял и Ейзенат го заключила в мансардата със закованите прозорци, където вече са се намирали... другите? Дали душата на стария Ефраим е била затворена там? Кой в кого е затворен всъщност? Защо старецът с месеци издирваше някого, който има силен ум и слаба воля? Защо сипеше такива проклетия, след като му се роди дъщеря, а не син? Кажи ми, Даниел Ъптон, каква дяволска подмяна е била извършена в онзи кошмарен дом, където на пълната милост на това чудовище е било оставено доверчивото, слабоволево, получовешко дете? Не направи ли той тази подмяна необратима — както сега тя иска да постъпи с мен? Кажи ми защо това същество, което се нарича Ейзенат, пише така различно, когато остане насаме, че е невъзможно да отличиш почерка му от...

След това се случи нещо странно. Гласът на Дерби се извиси до силен и пронизителен вик, а после изведнъж сякаш беше изключен от някакво копче. Спомних си за тези случаи вкъщи, когато разказът му внезапно прекъсваше — тогава имах чувството, че в нашия разговор се

намесва тъмната телепатична сила на Ейзенат, която искаше да го накара да млъкне. Това обаче беше доста по-различно — и неизмеримо по-ужасно. За един миг лицето на седящия до мен човек се изкриви до неузнаваемост, а цялото му тяло бе разтърсено от резки конвулсии — сякаш всички кости, органи, мускули, нерви и жлези на организма му се престрояваха, заемайки съвършено ново положение и превръщайки го в съвършено друга личност.

Какъв беше точно източникът на обхваналия ме ужас, навярно никога не бих могъл да кажа; знам само, че ме заля огромна вълна на погнуса и отвращение — такова вледеняващо, парализиращо усещане на пълно отчуждение и аномалност, че едва не изгубих контрол над автомобила. Седящата до мен фигура приличаше не толкова на моя дългогодишен приятел, колкото на някакъв чудовищен пришълец от друг свят — средоточие на прокълнати, неведоми и злонамерени космически сили.

Причерня ми пред очите за миг, но моят спътник светкавично сграбчи волана и ме накара да разменим местата си. Здрачът се бе съгъстил и светлините на Портланд бяха останали далеч зад нас, ето защо не можех да видя много от лицето му. Блясъкът на очите му обаче беше феноменален, от което си направих извода, че сега той се намира в едно от онези свръхвъзбудени състояния, толкова нетипични за него, в които хората често го бяха виждали. Изглеждаше странно — дори невероятно, — че вялият, апатичен и отпуснат Едуард Дерби, който не можеше даже да управлява автомобил, ще започне да ми нарежда какво да правя и ще ми отнеме волана на собствената ми кола; точно това обаче се случи в действителност. За известно време и двамата запазихме мълчание, за което аз, обзет от неописуем ужас, му бях неимоверно признателен.

На светлината от Бидърфорд и Сако зърнах плътно стиснатите му устни и потреперих при гледката на блестящите му очи. Хората бяха напълно прави — намирайки се в подобно настроение, той наистина дяволски напомняше за жена си и стария Ефраим. При това изобщо не ме учудваше обстоятелството, че в това си състояние излъчва неприязън, защото в целия му облик сякаш се появяваше нещо неестествено, а предишните му брътвежи усилваха и без това зловещото му излъчване. Този човек, когото познавах от целия му съзнателен живот като Едуард Пикман Дерби, сега ми се струваше

съвършено непознат; нещо повече — сякаш бе незнаен пришълец от другаде, дошъл от неведомите черни дълбини на Вселената.

Докато не се озовахме на дълга и права отсечка от пътя, той не промълви и дума; а когато заговори, гласът му изобщо не ми звучеше познато. Сега беше по-дълбок, по-твърд и по-дебел, като в него изпъкваше някаква решителност, която не бях чувал преди. Акцентът и произношението му също се бяха изменили — в тях се долавяше нещо, което смътно и обезпокоително ми напомняше за някого, но кого точно, не можех да се сетя. В тембъра на гласа му можеше да се различи явна ирония, дори насмешка, но това не беше онази бляскава, натруфена и, общо взето, безобидна насмешливост на „изтънчените интелектуалци“ от колежа, на които Дерби често подражаваше, а по-скоро мрачен, извиращ от дълбините на душата зъл сарказъм. Бях учуден от собственото си самообладание, продължавайки да слушам това диво, но едновременно с това и пронизано от невероятна паника мърморене.

— Надявам се, че ще забравиш онези изпълнения, Ъптон — рече Едуард. — Знаеш, че нервите ми напоследък са доста обтегнати и затова знам, че ще извиниш постъпките ми. Искрено съм ти благодарен, задето ме намери и ми помогна да се прибера вкъщи. Моля те също да забравиш и онези дивотии, които ти наговорих по адрес на жена си — както и всичко останало. Ето какво се получава, когато се занимаваш така усърдно с онези неща, над които работя в момента. В моята философия се сблъскват най-различни концепции и когато разсъдъкът се умори да възприема подобна мешавица от всевъзможни абсурдни идеи, той започва да си измисля всякакви небивалици. Трябва наистина добре да си почина вече, поради което за известно време сигурно няма да можем да се виждаме. Само не обвинявай за това Ейзенат. Нашето пътуване може да ти се струва малко странно, но работата всъщност е много проста. В северната част на големия горски масив и досега са се съхранили остатъци от индианска култура — всички тези каменни стълбове и прочие неща, — което е много интересно от гледна точка на фолклорните проучвания, а ние с Ейзенат работим точно върху тях в момента. Търсенето на това място се оказа доста трудно и вероятно затова съм се преуморил. Веднага щом се прибера вкъщи, ще гледам да изпратя някого да прибере колата. Смятам, че най-много до един месец ще съм си отпочинал добре.

Сега вече не помня какво беше моето участие в разговора, тъй като цялото ми внимание бе съсредоточено върху стъписващата промяна, протичаща в спътника ми. С всяка секунда все повече се поддавах на гнетящия космически ужас, докато не усетих почти маниакалното желание това пътуване да свърши колкото се може по-скоро. Дерби не ми предложи отново да седна зад волана и аз искрено се зарадвах на бясната скорост, с която профучахме покрай Портсмут и Нюбърипорт.

На мястото, където шосето се разклонява към Инсмут, докато главният път продължава направо, почувствах смътното безпокойство, че моят спътник ще завие по крайбрежния път, водещ директно в онова прокълнато място. Това обаче не се случи и ние продължихме да се носим със същата бързина, подминавайки Роули и Ипсуич. В Аркхам пристигнахме малко преди полунощ и забелязах, че прозорците на старата къща на семейство Дерби още светят. Приятелят ми излезе от колата и набързо ми благодари, след което аз се насочих към къщи, изпитвайки странно чувство на облекчение при мисълта, че вече съм сам в колата. Пътуването беше ужасно — още по-ужасно го правеше фактът, че не можех да си обясня защо — и изобщо не съжалявах за предстоящото дълго отсъствие на Едуард от полезрението ми.

Следващите два месеца бяха изпълнени с всевъзможни слухове. Хората говореха, че постоянно забелязвали Дерби в приповдигнато състояние на духа, докато Ейзенат почти не излизала от къщи; дори редките посетители на дома на Хай Стрийт рядко я виждали. Мен Едуард ме посети само веднъж — за няколко минути се отби вкъщи с колата си, която явно бе успял да открие, за да вземе обратно някои книги, които ми беше дал да прочета. Беше в добро настроение — навярно бе възстановил силите си — и когато говореше, правеше дълги паузи, явно за да придаде особено значение на тази или онази дума. Бе свършено ясно, че докато се намира в това приповдигнато настроение, няма никакво желание да обсъжда с мен каквито и да било проблеми — още по-малко пък лични. Не ми убягна и фактът, че не се възползва от своя стар сигнал — три плюс две похлопвания, — когато почука на вратата ми. Също като онази вечер, когато пътувахме с моята кола, внезапно почувствах смътна, неопределена тревога, която не бих

могъл да обясня; ето защо с голямо облекчение посрещнах заминаването му.

В средата на септември Дерби отново замина някъде за седмица и някои от нашите общи познати от колежа започнаха да намекват, че отивал да се срещне с известния водач на една религиозна секта, изгонен от Англия и установил се понастоящем в Ню Йорк. Що се отнася до мен, не можех да забравя за пътуването си до Мейн и обратно. Неочакваната и чудовищна метаморфоза, случила се с Едуард тогава, ми беше подействала изключително силно и аз отново и отново се опитвах да осмисля станалото, както и онова кошмарно усещане, което то беше породило у мен.

Но най-странните слухове се отнасяха до риданията, дочути в старата къща на Хай Стрийт. Гласът приличал на женски и някои млади хора се кълнях, че наподобявал този на Ейзенат. Звучите се чували доста рядко, при което се създавало впечатлението, че веднага след началото им са насилствено заглушавани. Говореше се даже за евентуално разследване, което да хвърли повече светлина по въпроса, но тези предложения бързо бяха забравени, след като веднъж на улицата излязла самата Ейзенат и оживено, и весело започнала да разговаря със своите познати. Жената се извинявала, че отсъствала толкова дълго и отдавна не се е виждала с тях, и сякаш мимоходом споменала за една приятелка от Бостън, дошла ѝ наскоро на гости, която претърпяла нервна криза и пристъп на истерия. Тази гостенка така и не била видяна от никого, ала след думите на Ейзенат всички като че ли се успокоили и вече нямало какво да кажат. Тогава някой усложни още повече ситуацията, твърдейки, че на няколко пъти е чувал от дома друг, без съмнение мъжки глас.

Веднъж в средата на октомври до ушите ми достигна познатият сигнал три плюс две. Отворих вратата и видях Едуард, като веднага обърнах внимание на това, че външността му отново си е същата, както преди. Не го бях виждал такъв от онзи далечен ден, когато извършихме страшничкото пътуване от Чесанкук. На лицето му бяха изписани доста странни емоции, сред които явно преобладаваха страхът и възбудата, защото докато затварях вратата, той тревожно се оглеждаше през рамо.

— Ейзенат си тръгна, Дан. Миналата вечер, когато слугите ги нямаше вкъщи, имахме продължителен и доста напрегнат разговор и

аз я накарах да обещае, че ще спре да ме тормози. Разбира се, използвах някои окултни способности за защита, за които никога по-рано не съм ти разказвал. Наложих ѝ се да отстъпи, за което тя страшно се ядоса. После просто си събра багажа и замина за Ню Йорк — даже успя да се качи на влака в 8,20 за Бостън. Много добре разбирам, че сега хората ще започнат да приказват какви ли не глупости, но повярвай ми — просто не бях в състояние да търпя това повече. Моля те, не споменавай пред никого, че сме имали някакви неприятности — ако стане въпрос, казвай, че е заминала на дълго изследователско пътешествие. Мисля, че вероятно ще отседне при своите „приятели“, които, както и тя самата, са склонни да вършат наистина ужасни неща. Искан ми се да вярвам, че се е отправила на запад, за да оформи развода — все пак я накарах да обещае да се разкара отгук и да ме остави на мира. Знаеш ли, Дан, беше ужасно... Може би няма да ми повярваш, но тя... похищаваше тялото ми... изхвърляше ме от него и ме превръщаше в някакво подобие на пленник. Известно време не се съпротивлявах и си давах вид, че ѝ позволявам да върши подобни неща, но вътрешно бях нащрек. Проявявайки достатъчна бдителност, можех да планирам своите действия, понеже не можеше да четемислите ми. Удаваше ѝ се само да долови общото настроение на моя протест — а тя винаги разчиташе на това, че съм абсолютно безпомощен. Знаех, че никога няма да мога да се отърва от нея, но имах две-три неща наум, които свършиха работа.

Дерби отново погледна през рамо и си наля още уиски.

— Платих на онези мръсни слуги на сутринта, когато се върнаха, и ги отпратих. Те се държаха доста наперено, задаваха въпроси, но накрая се подчиниха. Същите са като нея — инсмутска паплач — и винаги са я поддържали. Надявам се да не ме закачат, но не ми хареса смехът им, когато си тръгваха. Трябва да наема колкото се може повече хора от старата прислуга на татко. Връщам се в стария си дом — отпи от чашата си и продължи: — Навярно ме мислиш за побъркан, Дан, но самата история на Аркхам би трябвало да ти даде някакъв намек, който да ти помогне по-добре да разбереш онова, което съм ти разказвал и което възнамерявам да ти разкажа. Ти самият беше свидетел на една от моите промени — тогава, когато пътувахме с колата ти на връщане от Мейн и аз ти говорех за Ейзенат. Това беше един от случаите, когато тя за пореден път ме докопа и изхвърли от тялото ми. Последното, което

съм запомнил от нашия разговор тогава, беше как се опитвам да ти разкажа що за демон всъщност е Ейзенат. После тя ме завладя и за някаква си част от секундата вече се намирах в библиотеката, където тези дяволски слуги веднага ме заключиха... в тялото на онова същество... което въобще не е човек... Не можеш да си го представиш, но твоят спътник в колата онази вечер не бях аз, а тя — и именно нея си откарал у дома. Кажу, не забеляза ли разликата?

Неволно потреперих, когато Едуард направи пауза. Разбира се, че бях почувствал разликата, но можех ли да приема такова безумно обяснение на случилото се? В същото време речта на моя разтревожен събеседник с всяка минута ставаше все по-неистова:

— Трябваше да направя това, за да се спася — трябваше, Дан! В противен случай тя щеше да ме обсеби завинаги на Хелюин! Недалеч от Чесанкук имаше сабат и жертвоприношението беше подготвило нещата. Тя окончателно и безвъзвратно щеше да ме прогони от тялото ми — щеше да се превърне в мен, а аз — в нея — завинаги! Когато тялото ми станеше нейно, Ейзенат най-сетне щеше да се превърне в мъж, в истински човек, какъвто от толкова отдавна жадуваше да стане. Мисля, че след това щеше на всяка цена да се отърве от мен — да убие вече бившето си тяло, точно както бе правила и преди — както тя, той или то са го правили преди!

Лицето на Едуард се бе изменило до неузнаваемост; той се приближи до мен на неловко разстояние и гласът му се превърна в шепот:

— Трябва да узнаеш всичко онова, за което само ти намекнах в колата — това въобще не е Ейзенат, а самият старец Ефраим! Преди година и половина само го подозирах, но сега го знам със сигурност. Почеркът ѝ я издава, особено щом започне да пише бързо и да не го следи. Понякога използва фрази, които са същите като бащините ѝ — едно към едно, — а и говори такива неща, които никой друг, освен него не би могъл да знае. Усетил приближаването на смъртта, старецът е разменил тялото си с нейното — тя се оказала единственото същество, което го е устройвало напълно — с подобаващо развит интелект и достатъчно слаба воля. Тогава той завинаги я е прогонил от тялото ѝ — точно както се опита да стори и с мен, — а после е отровил старото си тяло, в което вече се е намирала нейната личност. Нима не си забелязвал десетки пъти, че от очите на този женски демон в теб се

взира душата на самия Ефраим — както и през моите очи, когато ме е обсебила?!?

Шепнещият Едуард буквално се задъхваше, докато ми говореше всичко това и беше принуден да прекъсне за малко своя разказ. Аз стоях безмълвен; когато той заговори отново, гласът му звучеше почти нормално. Типичен случай за психиатрията, казах си, макар да бях твърдо убеден, че не аз ще съм този, който би го пратил там. Може би времето и липсата на Ейзенат, която очевидно му влияеше зле, ще му помогнат да се оправи и сам. Сигурен бях обаче, че няма да се занимава повече с тъмни окултни дела.

— Ще ти разкажа още неща по-късно — сега трябва добре да си почина. Ще разбереш в какви ужасяващи, неведоми кошмари ме въведе тя — древни ужаси, които са оцелели по незнаен начин до наши дни, и зловещи жреци ги призовават към живот. Има хора, които знаят такива тайни за Вселената, които никой не би трябвало да знае, и са способни да правят неща, които никой друг не е в състояние да стори. И аз бях затънал в тези работи до козирката, но това е краят. Ако бях библиотекар, бих изгорил този проклет „Некрономикон“ и всички останали противни книги в университета. Но сега вече тя няма да ме намери. Колкото е възможно по-скоро ще напусна този прокълнат дом и ще се преместя в бащината къща. Знам, че ако ми потрябва помощта ти, ще мога да разчитам на нея. Тези дяволски слуги, нали разбираш... а ако хората започнат да разпитват прекалено много... не мога да им дам адреса ѝ. Освен това има една група последователи на древни култове, които надали ще се отнесат благосклонно към нашата раздяла... Знаеш какви особени идеи и методи имат подобни хора. Сигурен съм, че ако нещо се случи, ти няма да ме изоставиш — дори и ако ти кажа нещо, което ще шокира даже самия теб...

Оставих Едуард да спи в една от стаите за гости през онази нощ и на следващата сутрин той изглеждаше значително по-добре и беше малко по-спокоен. Захванахме се да обсъждаме някои детайли от предстоящото му преместване в родителското имение и аз се надявах, че няма да протака нещата. Той не се отби у нас вечерта, но през следващите седмици се виждахме доста често. Говорехме колкото се може по-малко за тайнствени и неприятни неща и наблягахме главно върху планираното преустройство на дома му и замисленото от нас

съвместно пътешествие, което Дерби, моят син и аз щяхме да направим следващото лято.

За Ейзенат не споменавахме почти нищо, тъй като усещах, че темата е доста болезнена за Едуард. Слуховете обаче изобилстваха с какви ли не предположения, което не беше никак странно с оглед на старата слава на къщата на Хай Стрийт. Това, което не ми хареса, научих от банкера на Дерби в клуба — оказа се, че той редовно превеждал определена парична сума в Инсмут на имената на Мойсей и Абигейл Сарджънт, както и на Юнис Бабсън. По този начин излизаше, че бившите слуги на приятеля ми получават от него своеобразно периодично възнаграждение, за което той нищо не ми беше казал.

Що се отнася до мен, аз мечтаех колкото се може по-скоро да дойде лятото, а заедно с него и ваканцията на сина ми в Харвард, за да можем да заведем Едуард в Европа. Бързо се убедих, че той изобщо не се възстановяваше така бързо, както се надявах; от време на време, когато изпаднаше във весело настроение, в речта и поведението му се усещаха истерични нотки, но по-често се намираше в състояние на страх и депресия. Старата семейна къща бе напълно готова към декември, Едуард обаче нещо все се бавеше с нанасянето. Въпреки обстоятелството, че сегашният му дом всяваше страх и омраза в душата му, в същото време той беше някак си странно омагьосан от него. Все не можеше да си опакова багажа, измисляйки си всевъзможни поводи и извинения да отложи пренасянето. Когато веднъж му споменах за това, Дерби изведнъж се ужаси. Престарелият иконом на баща му — който го обслужваше в старата къща на Хай Стрийт заедно с наетите отново слуги — ми каза, че Едуард се държи някак особено по време на оставащия му престой в постройката; че често слиза до мазето и поведението му е не само необичайно, но и нездраво. Зачудих се да не би пък Ейзенат да му праща някакви неприятни писма, но икономът ме увери, че в пристигащата поща няма нито едно писмо от нея.

Една вечер малко преди Коледа Едуард се отби при мен и именно тогава получи поредния пристъп на незнайната си болест. Бях насочил разговора към темата за предстоящото лятно пътуване, когато той внезапно изкрещя и скочи от креслото, а на лицето му бе изписан див и необуздан страх — зловещ, неземан ужас, който може да връхлети нормалния разсъдък само в най-черните глъбини на кошмара.

— Мозъкът ми! Мозъкът ми! Господи, Дан — то го дърпа — от отвъдното — чука — раздира — тази дяволска жена — дори сега — Ефраим — Камог! Камог! Ямата на шаготите — Йа! Шаб-Ниггурат! Козирогът с хилядното потомство!... Пламъкът — пламъкът — отвъд тялото, отвъд живота — в земята — Боже Господи!...

С труд го положих обратно в креслото и насила налях малко вино в гърлото му, докато бясната му ярост се превръщаше в тъпа апатия. Той не се съпротивляваше, но устните му се движеха, сякаш говореше сам на себе си. Накрая разбрах, че се опитва да ме заговори, и се наведох над него, за да уловя немошните му думи.

— Отново, отново — тя се опитва — трябваше да се сетя — нищо не може да спре тази сила; нито разстоянието, нито магията, нито смъртта — тя винаги ще идва през нощта — не мога да си тръгна — ужасно е — о, Господи, Дан, само ако знаеше, както знам аз, колко ужасно е това...

Когато отново застина в неподвижно вцепенение, положих под главата му възглавница и почках сънят да го обхване. Не извиках лекар, защото предполагах какво ще каже за състоянието на разсъдъка му, поради което възложих всичките си надежди на природата. Той се събуди около полунощ и аз го заведох в спалнята на горния етаж, обаче на сутринта го нямаше там. Навярно си е тръгнал тихичко от къщата — по-късно ми позвъни икономът му и ми съобщи, че Едуард сега е у дома и се разхожда нервно из библиотеката.

След този случай приятелят ми взе буквално да се разпада на части. Той не се отби повече при мен, макар че аз продължавах всеки ден да го навещавам. Често седеше в библиотеката, устремил поглед в пустотата, сякаш постоянно и неестествено се вслушваше в някакви неведоми звуци. От време на време говореше свързано и логично, но само на обикновени, битови теми. Всяко споменаване на обхваналите го проблеми, бъдещи планове или, не дай си боже! — Ейзенат — го хвърляше в неистова лудост. Икономът ми разказа, че нощем го обхващали такива страшни пристъпи, че докато траели, можел да си причини доста сериозни наранявания.

След продължителни разговори с неговите доктор, banker и адвокат, най-накрая доведох при Едуард един лекар с двама санитарии. Още след първите ни въпроси той изпита жестоки и мъчителни спазми, а по-късно същата вечер линейката закара треперещото му

тяло в Аркхамската психиатрия. Аз бях определен за негов опекун и го навестявах два пъти всяка седмица, едва сдържайки плача си, докато слушах неистовите му вопли, зловещия шепот и глухото, монотонно повторение на такива фрази като: „Трябваше да направя това — трябваше да го сторя — то ще се добере до мен — то ще ме намери — долу — там, долу, в мрака — Мамо! Мамо! Дан! Спасете ме! Спасете ме!...“

Никой не беше в състояние да каже доколко реални бяха надеждите ни за неговото оздравяване, обаче аз се стремях да съхраня оптимизма си. В този случай, ако Едуард успееше да се измъкне от бездната на лудостта, той трябваше да разполага със свой собствен дом, ето защо преместих всичките му слуги в къщата на семейство Дерби, на която той като здравомислещ човек би трябвало да спре избора си. Що се отнася до сградата на Хай Стрийт, с цялата ѝ усложненост и огромна колекция от невъобразими предмети, няхах ни най-малка представа как да постъпя и временно оставих нещата такива, каквито бяха. Дадох разпореждане веднъж в седмицата там да се бърше прахът в главните стаи, а огнярят да поддържа огъня в камината.

Зловещата развръзка настъпи точно преди Сретение — и сякаш по нечия горчива ирония я предшестваше кратък проблясък на надежда. В една късна януарска утрин ми позвъниха от психиатрията и ми съобщиха, че Едуард си е възвърнал разсъдък. Вярно, паметта му била в плачевно състояние, обаче за никакво безумие вече не можело да става дума. Естествено, още за известно време трябвало да остане под лекарско наблюдение, но нямало никакви съмнения, че процесът на оздравяване почти е приключил. И така, след не повече от седмица Едуард ще бъде изписан от болницата и ще може да се прибере вкъщи.

Обзет от пристъп на възторжено ликуване, веднага долетях в болницата, но когато сестрата ми отвори вратата на стаята на Едуард и ме въведе вътре, за миг се вцепених. Болният се бе повдигнал на леглото и ми протягаше приятелски ръка, усмихнал се вежливо; в облика му обаче се откриваше някаква несвойствена за него енергична възбуденост, изключително чужда на човека, когото познавах преди. Пред очите ми стоеше един напълно уверен в себе си мъж, което — колкото и да е странно — породило у мен неясно безпокойство, понеже по думите на Едуард именно такъв ставаше той, след като Ейзенат

обсебваше личността му. Отново видях тези блестящи очи, така напомнящи за Ейзенат и стария Ефраим, и отново зърнах тези здраво стиснати устни, а когато заговори, отново усетих в гласа му мрачната и самодоволна ирония — онзи зъл сарказъм, който сякаш загатваше за прикрита заплаха. Това несъмнено беше онзи човек, който седеше зад волана на колата ми в онази нощ преди пет месеца — човекът, когото не бях виждал от онзи момент, когато той се отби у нас за кратко посещение, забравяйки отдавнашния си сигнал „три плюс две“ и пробуждайки в душата ми мъгляви опасения. Присъствието му в момента отново пробуди тези мрачни страхове, примесени с болезненото усещане за нещо светотатствено, чуждо и зловещо.

Дерби извънредно учтиво се заприказва с мен за подготовката на предстоящото му изписване от психиатрията, така че не ми оставаше нищо друго, освен да се съглася с него, въпреки значителните бели петна в паметта му и пълната му амнезия по отношение на съвсем скорошни събития. Имах усещането, че нещо не е наред, че цялата тази работа е чудовищна и анормална, а думите му са ужасяващи, макар и да не бях в състояние да си го обясня. Виждах пред себе си един напълно здравомислещ човек, но дали това бе самият Едуард Дерби? Този Едуард Дерби, когото познавах цял живот? Ако не бе така, кой (или какво) беше това и къде се намираше Едуард сега? Трябваше ли да го изписват, или напротив — да го задържат завинаги тук? Във всичко, което каза съществото, имаше някакъв неясен намек за нещо зловещо, докато очите — същите като на Ейзенат — придаваха особен, насмешлив и подигравателен нюанс на думите му за ранното му изписване, като че ли ставаше дума за награда за неговото жестоко затваряне! С една дума, чувствах се доста неловко и изпитах истинско облекчение, когато напуснах тази стая и вратата се затвори зад гърба ми.

През целия следващ ден и остатъка от този непрекъснато обмислях възникналата ситуация. Какво се беше случило всъщност? Чий разсъдък се вираше в мен през блестящите очи от лицето на Едуард? Не бях в състояние да мисля за нищо друго, освен за тази мрачна и зловеща енигма, като от време на време се мъчех да се захвана със собствените си дела, но без особен успех. На следващата сутрин ми позвъниха от психиатрията и ми съобщиха, че състоянието на пациента се е запазило непроменено, но до вечерта самият аз вече

бях на границата на нервен срив — което, както смятат мнозина, в значителна степен било повлияло на възприятията ми в редицата на последвалите събития. Лично аз не мога да кажа нищо по този въпрос, но определено ще заявя, че не моето безумие бе причината за онова, което се случи впоследствие.

V

Беше през нощта — след втората вечер, — когато напълно парализиращ ужас ме обгърна в мрачните си обятия и запрати душата ми в черните дълбини на кошмара, от които е невъзможно да се излезе. Всичко започна с един телефонен звън, прозвучал малко преди полунощ. Всички в къщата отдавна бяха заспали, с изключение на мен, и аз, с натежали за сън клепачи, слязох в библиотеката да вдигна слушалката. Когато го направих, от другата страна не се чуваше нищо. Тъкмо щях да я положа на вилката и да се отправя към леглото си, в този момент обаче ми се стори, че от далечния край на връзката се дочуват някакви слаби, едва доловими звуци. Може би някой с големи усилия се опитва да заговори с мен, казах си. Вслушах се по-внимателно и успях да доловя някакъв особен шум, подобен на бълбукаща течност — „глюб... глюб... глюб...“, — който по странен път ме наведе на мисълта, че това не представлява нищо друго, а нечленоразделно и неразбираемо, но все пак човешко говорене.

— Кой е там? — попитах, но в отговор прозвуча единствено „глюб... глюб... глюб...“. В гласа се усещаше нещо механично, което, реших аз, най-вероятно се дължи на някаква повреда по линията или на самия апарат. Предполагайки, че за разлика от мен те могат да чуват какво им говори отсрещната страна, казах: — Не мога да ви чуя. По-добре затворете и се свържете с централата — след което веднага до мен достигна характерният звук от затварянето на слушалката.

Това, както вече ви казах, се случи малко преди полунощ. Когато по-късно обаждането беше проследено, се оказа, че са ми звънели от съпружеския дом на Едуард на Хай Стрийт, макар че никой от слугите не бил стъпвал там от три дни. Сега само накратко ще ви спомена какво бе открито там. В подземното складово помещение царял пълен безпорядък, по пода се виждали някакви следи, мръсотия, набързо опразнен гардероб (като при кражба), непонятни отпечатаци по телефона, разпилени навсякъде канцеларски принадлежности и непоносима воня — воня, която сякаш изпълвала цялата къща,

прониквайки и в най-затънтеното ъгълче. Полицайте — тези нещастни глупаци — и досега продължават да си изграждат всевъзможни теории и да разпитват онези дяволски инсмутски слуги, които бяха изчезнали от града по време на настъпилата суматоха. Говореха за дивото им желание за мъст по отношение на случилото се, като не изключваха, че нещо може да сполети и мен като най-близък приятел и неизменен спътник на Едуард.

Идиоти! Нима не си даваха сметка, че тези звероподобни уроди не биха могли да не забележат този така характерен почерк? И нима предполагаха, че те биха могли да сторят това, което се случи впоследствие? Слепи ли бяха, та не забелязаха всички онези промени, настъпили в тялото на Едуард? Що се отнася до мен, сега вярвам на всяка дума, която Едуард Дерби ми беше казал. Да, сега твърдо зная, че съществуват ужаси отвъд границата на живота, за които изобщо не подозираме, и понякога те могат да бъдат призовани в нашия свят от определени чудовища. Ефраим-Ейзенат — този демон ги извика към живот и те погълнаха Едуард, както сега се опитват да погълнат и мен.

Мога ли да бъда уверен в своята безопасност? Тези сили са способни да престъпват рамките на нормалните съществуващи форми. На следващия ден следобед — когато най-сетне съумях да изляза от вцепенението си и вече можех да ходя и говоря свързано — отидох в психиатрията и хладнокръвно застрелях намиращото се в стаята на Едуард същество — заради Едуард и заради целия свят. Но нима мога да бъда сигурен в резултата от действието си, преди тялото да бъде подложено на кремация? Те продължават да пазят трупа за някакви си глупави аутопсии от най-различни лекарски колегии, като въобще не обръщат внимание на моите призови мъртвецът да бъде предаден веднага на огъня. Той просто трябва да бъде кремиран — той, който вече не беше Едуард Дерби, когато натиснах спусъка! Ще полудея, ако това не стане скоро, защото тогава ще дойде и моят ред. Макар че аз изобщо не съм такъв слабоволев човек и надали ще бъда подчинен на ужасите, които — както подозирам — вече кръжат около мен. Един живот — Ефраим, Ейзенат, Едуард, — кой ще бъде следващият? Няма да им се удаде да ме изгонят от тялото ми... Няма да разменя душата си с онзи натъпкан с олово мъртвец, който лежи в подземията на психиатрията!

Но преди това ми позволете да ви разкажа по реда на събитията за този последен кошмар. Няма да говоря за онова, което полицията толкова упорито се преструва, че не забелязва — разказите на тримата случайни минувачи, които някъде към два часа посред нощ са видели на Хай Стрийт онова дребно, зловонно и подобно на джудже същество, както и за необикновените отпечатащи от човешки стъпки, открити на определени места. Ще кажа само, че около два часа след полунощ се събудих от прозвъняването на входния звънец и похлопването по външната врата — да, те звучаха едновременно, но с някакво странно редуване, в което успях да доловя отчаяното звучене на стария сигнал на Едуард — първо три удара, а после още два.

Едва напуснал обятията на дълбокия сън, в първите секунди не бях в състояние да разбера нищо. Дерби на вратата — при това спомняйки си за стария сигнал! Тази, новата му личност, изобщо не можеше да си спомни отдавнашните привички на моя приятел... дали Едуард внезапно се е завърнал към своето нормално състояние? Защо сега е тук — в този късен час — и звъни и потропва с такава припряност? Изписали са го предсрочно от психиатрията или просто е избягал оттам? Навярно, помислих си, докато навличах набързо халата си и се втурвах към входната врата, завръщането към собственото му „аз“ е станало причина за появата на някакво особено, неистово състояние, което е заставило лекарите да се откажат от предишното си намерение да го изпишат, а това на свой ред е взривило този отчаян стремеж да излезе на свобода. Впрочем, каквото и да се е случило, важното бе, че добрият стар Едуард е отново на свобода и може да разчита на всякаква помощ от моя страна!

Когато отворих вратата и се срещнах с обрамчената от короните на брястовете нощна тъмнина, едва не бях повален от внезапната и рязка вълна на нетърпимо зловоние. Стана ми лошо и започнах да кашлям, след което за секунда зърнах дребничката прегърбена фигура, стояща на прага на моя дом. Сигналът беше на Едуард, но каква беше тази мерзка и зловеща пародия на човек? Да не би Едуард да се бе скрил някъде наблизо? Имал ли е изобщо време да направи това, след като аз отворих вратата веднага след последното потропване?

Пришълецът носеше един от плащовете на Едуард — полите му почти докосваха земята, а ръкавите бяха подгънати и въпреки това напълно скриваха дланите. На главата му имаше ниско нахлупена

измачкана шапка, а черен копринен шарф закриваше лицето. Едва бях направил няколко крачки напред, когато стоящото пред мен създание издаде този бълбукащ, странен звук, страшно напомнящ онова, което бях чул по телефона — „глюб... глюб... глюб...“. В следващия момент то вече ми подаваше голям и плътно изписан лист хартия, нанизан на дълъг молив. Все още потръпващ от излъчващата се от него отвратителна и неопишуема воня, аз взех листа и се помъчих да разчета написаното на идващата зад гърба ми светлина от антрето.

Нямаше съмнение, че почеркът определено принадлежеше на Едуард. Но защо му е трябвало да пише, когато можеше просто да ми позвъни — все пак живеехме, така да се каже, врата до врата — и защо бе писал така разкривено, почти нечетливо и явно адски набързо? Нищо не можах да проумея на слабото осветление, ето защо се отправих обратно към хола, а подобие то на джудже машинално тръгна след мен, макар и поспирайки се за секунда на прага. Излизащото от него зловоние беше толкова силно, че се молах жена ми да не се събуди и да не реши да слезе долу при мен.

После, вече прочел съдържанието на гъсто изписания лист, усетих как коленете ми омекват, а пред очите ми започват да плуват тъмни кръгове. Когато се свестих, открих, че лежа на пода в хола, а ръката ми все още стиска прокълнатото послание. Ето какво гласеше то:

Дан — незабавно отиди в психиатрията и го убий. Унищожи го! Това вече не е Едуард Дерби. Тя успя да се добере до мен — става дума за Ейзенат, — макар че вече от три месеца и половина е мъртва! Излъгах те, когато ти казах, че е заминала далеч. Аз я убих. Трябваше. Случи се изведнъж, обаче бяхме сами и аз бях в моето собствено тяло. Някакъв свещник ми попадна под ръка и я ударих с него по главата. Иначе на Хелюин тя щеше окончателно да се всели в мен.

Зарових я в най-отдалечения край на мазето и натрупах отгоре някакви стари сандъци, после почистих всички следи. На следващата сутрин слугите започнаха да подозират нещо, но те си имат такива страшни тайни, че за

нищо на света не биха се обадили в полицията. Разчитах на това и им казах да си вървят, но един Господ знае какво те — или останалите от култа — са намислили да сторят.

Известно време мислех, че всичко вече е наред, но после го почувствах — то дърпа мозъка ми. Веднага разбрах, че това е тя — нямаше начин да не се досетя. Такава душа като нейната — или тази на Ефраим — само частично се отделя от тялото след смъртта и продължава да се вкопчва в него дотогава, докато тялото не бъде унищожено. Тя отново ме намери — иска да си разменим телата, да обсеби тялото ми и да ме запрати в онзи полуразложен неин труп, който зарових в мазето!

Знаех какво ме очаква — очевидно това и обуслови моя срив, в резултат на който се озовах в психиатрията. Тогава започна всичко — почувствах, че се задушавам, а около мен цари пълен мрак и разбрах, че всъщност се намирам там, в мазето, в разлагащото се тяло на Ейзенат, под сандъците, които бях накамарил отгоре. После си дадох сметка, че тя трябва да е вече в моето тяло в психиатрията — завинаги, понеже Хелюин отдавна бе отминал — и жертвоприношението ще свърши работа дори и без нейното присъствие. Така Ейзенат се оказваше в перфектно душевно здраве, готова да извърши чудовищни неща. Бях отчаян, но въпреки всичко успях да се измъкна навън.

За съжаление, нещата отидоха твърде далеч и не съм в състояние да разговарям — даже телефона едва държа в ръка, — но все още мога да пиша. Ще се постарая да се пооправя малко и да ти донеса тези последни слова от мен. Както и предупреждението. Убий този демон, ако цениш спокойствието и благополучието на света. Трупът трябва да бъде изгорен на всяка цена! Ако това не се направи, то ще продължи да живее още и още, преминавайки от тяло в тяло — за вечни времена! — и дори аз не мога да ти кажа какво би сторило, ако оцелее. Стой далеч от черната магия, Дан, това е дяволска работа. А сега сбогом — ти винаги си бил истински приятел. Разкажи на полицията за всичко —

само не знам доколко ще вземат на сериозно тези неща — и повярвай, че наистина съжалявам, задето те забърках във всичко това. Скоро ще намеря покой — това нещо няма да издържи дълго. Надявам се да можеш да разчетеш драсканиците ми.

И убий онова нещо — убий го.

Твой Ед

Едва впоследствие успях да прочета всичко това, понеже припаднах някъде към края на третия абзац. Съзнанието отново ме напусна, когато видях и помирисах онова, което лежеше сгърчено на прага, обливано от вълни топъл въздух. Странният пришълец изобщо не помръдваше и не издаваше никакви звуци.

Моят иконом се оказа далеч по-твърд от мен и не изгуби съзнание, когато на сутринта видя цялата картина. Вместо това той просто се обади в полицията. Когато те дойдоха, мен вече ме бяха завели горе и положили в постелята... ала другото нещо продължаваше да лежи там, където се бе строполило през нощта. Полицаяте долепиха кърпички до носовете си, докато се занимаваха с него.

Това, което в края на краищата откриха под странно подобрите дрехи на Едуард, се оказа почти разложен труп. Естествено, костите се бяха съхранили, както и пропуканият от някакъв силен удар череп. По строежа на челюстта и зъбната картина лекарят категорично установи, че черепът е принадлежал на Ейзенат Дерби.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.